

(א) ונחיים ל' תמורה כה:
נדרים כט; (ב) [ע"ש]
תמורה כה: דמלתא דרב
פפא איממר תאשנה
הקודמת שט; (ג) תכונות
יט; (ד) תוספת' דמכות
פ"א, (ה) [לקמן עד],
(ו) כ"א: להפסידו דאמ',
(ז) ד"ה [הותקן], (ח) וע'
(ט) נדרים שם ד"ה
והלכתא וכתוב' כ"ב קט:
ד"ה והלכתא,

שְׁלֵמִים: הִי וּ שְׁמֹרֶם עֹלָה דְּרִי
לְחֵית לִיָּה לְרִי"מ תְּפֹס לְשׁוֹן
דְּרִי"מ: דְּרִי"מ קִימִין. וְתַעֲרָה עַד
וְתִמְכַּר וְיִצְאֵל דְּרִי"מ חֵיָּה
וְדְרִי"מ חֵיָּה שְׁלֵמִים: שְׁחֹכְשׁוּ
וְלִכְסֹף הוֹזֵמו נִהְרִין. וְכַשְׁנִגְמַר
עַל פִּיהֶם קוֹדֶם שְׁחֹכְשׁוּ
רַבָּא שָׁאֵם לֹא נִגְמַר הַדִּין
אֲפִילוּ הוֹזֵמו מִתְחִילָה אֲזִין
הַנִּהְרִין שְׁאִין הַעֲדִים וְזוּמִין הַנִּהְרִין
שִׁיגְמַר הַדִּין וְהִי מִתּוֹקְמָא
כִּיפֹאֵל דְּשַׁמְעִיתִי כְּגֹן לֹחֵט בִּי תִרִי
הִי וְאִמְרֵי הִי וְפִסְקוֹנֵי לְדִינָא לְרַבּוֹתֵיהּ:
שְׁמֵי אֲזוּרִים הִי וְשְׁמֵי
אֲזוּרִים לֹא הִרְג: וְלִכְסֹף הוֹזֵמו.

שָׁמַח כֵּת שְׁלִישִׁית וְחִמְרָה עִמָּה
הָיִיתָ נֶהְרָג: שְׁמִימָה אֵם עֵין
וְעֶזְרָה. וְיָלַד לְחִמְרָה וְאִחִיכָּה הִפִּיל
כֵּת שִׁנּוּ וְחִמְרָה יָתֵן לוֹ דְּמֵי שִׁנּוּ:
כְּלוּמֶר דִּינְחָא דִּינְחָא
לִיָּה לִרְבִּי בַסְדּוּתָא דִּהְנִי וְלִקְמֵן
מִמַּפְרָשׁ מֵאִי נִיחּוּתָא: ש״מ הַכְּשֶׁה
הַחֲסִידָה הוּמָה הִיא. דְּאִי לֹא תַחֲבִילַת
הַזֶּמֶה הִיא מֵאֲחֶר שְׁבֻטָּה עֲדוּתָן
מִזִּמְנֵי אֵת צְהוּ דִּין הַזֶּמֶה: אֲמַר לִיה
לְרִבְבִּי. אִי דוֹכַשׁוּ עַל יְדֵי כֵּת
רִאשׁוֹנָה שׁוּב אִין כֵּת שְׁלִישִׁית מוֹזִימָתָן
הִכָּח כְּשֶׁאִין שֶׁם כֵּת רִאשׁוֹנָה אֲלֵא
הֵם וְדָקְשִׁיא לָךְ דְּמֵי עֶזְרָה לִרְבִּי צִנְיָ
לְשׁוּמֵי הַכָּה כְּגוֹן שְׂכֵת שְׂמִיה אֲפִסְכִּיהוּ
וְאֲמַרְיֵיהוּ שְׁאֲמָרוּ לֵהֶם אֲמוֹתָ הַיּוֹם
שְׁפֹאֲחָם אֲמוֹרִיתָם עִמָּנָה הָיִיתָם בַּמָּקוֹם
שְׁפֹאֲנֵי אֲלֵל צִיּוֹם אַחֵר הָיִיתָם וְאִפְסַכָּה
עֲדָה דְּמֵמָה נִפְשָׁךְ עֲדָה נִפִּיק לְחִמְרָה
הֵן מִשְׁלֹמֵינִן לִי דְּמֵי עֵין שְׂרָוּ לְהַפְסִידוֹ
נִינְחָא לִיָּה לְרִבְבִּי דִּנְיֹפּוֹק בְּעִינּוּ וְיָתֵן לוֹ
דְּמֵי שִׁנּוּ. וְאִי קִשִּׁיא הוּאֵל וְרִאשׁוֹנִים
הֵם מֵאִי הוּא מִפְסְקֵי לִיָּה הֵא לְחִמְרָה
הוּא מִפְקִי לִיָּה וְאֲכַתִּי דְּמֵי עֶזְרָה
לְרִבְבִּי צִנְיָ לְשׁוּמֵי לְקַמֵּי [עד.] פִּרְיָן
לִיָּה וּמוֹקִימֵינִן לֵה בְּשַׁעֲמָה דְּדִין:
מַדְסִיפָא

מבחישהן לשנים ואומרו
 להן שנו הפיל תחלה
 ואחר כך הנו הוציא ע
 דמו ענו חייב ליתן לו
 כל העד והביא עדים
 והזימו לעדים השנים
 שהכחישום הראשונים,
 ושנינו דמי משלמן ע
 ענין לעבד, שמע מינה
 התכחשה תחלת המזה
 היא להפליג משלמן.
 ודחה אביי דרין תירוצא
 ואמ' לא תעיר מקדום
 שאלאו תהיוס כלל ואן
 שם הכחשה כלל, ובריתא
 נכון דהתו שניו תיר
 דהא דהתו קמא סימא
 עבדו עבדו וכול'. ואמרו
 להני שיהי אותו עין
 שהתעורם סימא ע
 עבדו עמנו היתם במקום
 פלי ומקדום כלל הפיל
 שנו יצא בו לחירות ואין
 כן סימא ענו ואין זו
 התכחשה אלא הומה הכ
 כולה. ממאי דהיזי הכי

בר אית יהי ארבי יוסי ברי שאילת תלמיד ארבי. וימנה דרב אחא מדיפתי דלמר צפ"ק דמכות (דף א.) ובפרק שבעות העדות (שפעות) דף ג. וס) תוך כדי דיבור כדי שאלת תלמיד לרב כמאן דלרבנן לית להו כלל כדי דיבור אפי' כדי דיבור קטן ור' יוסי נמי כתלמיד לרב מודי דלאו כדיבור דמי וי"ל דסבר לה כברייתא דמי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני (נזיר דף כה. וס) וכן הלכתא דתוך כדי דיבור כדיבור דמי והכי פסקין להלכתא בנדרים בפרק בתרא (דף פה.) דתוך כדי דיבור כדיבור דמי חוץ ממגדף ועובד ע"ז ומקדש ומגרש ואפי' בנדי שאלת תלמיד לרב כריש לקיש וכרב אחא דמכות (דף א.) ודשבעות העדות (שפעות דף ג.) ושיעור כדי שאלת שלום תלמיד לרב מפרש ר"ת דהיינו טעמא דכשאלם מעיד עדות או עוסק במתקן וממכר וחבירו נותן לו שלום או רבו ע"כ יש לו להשיב ולהפסיק בדלמך ברכות (דף א.) הנותן שלום לחבירו ואין מחזיר נקרא גולן שנאמר גולתו בעיני צדכים (דף פקתו) חכמים שלא יהיה זה חשוב הפסק וכן מוכח במיר (דף ה.) דקאמר טוב לא בשבת רוחא לתלמיד ומיהו ב"פ בתרא לדברים (דף פה.) אין מתיישב טעם זה לענין קריעה דכסבור שמת וקרע ואח"כ מת אס מת תוך כדי דיבור יא' די קריעה ואס לאו לא יא' די קריעה והתם מאי שייך שיעור זה וי' שמת לענין קריעה הקילו: **אמר** יהי אביי לא דאפבינהו ואומינהו מבאי מרסיפא ב' נראה לר"י דכל סוגיא זו כפי מאי דס"ד השתא דליוקא דרבא הוי מרישא אבל לפי האמת מסקנא דליוקא דרבא מסיפא ולא אמר אביי זה מעולם אלא בני השיצה היו מתארים כן אליניה דאביי לפי מה שאין סוברים דליוקא דרבא מרישא אבל לפי המסקנא (א) דלמר אביי דרישא בשלש כמות כדלוקמא רבא בלא מייפך והומה וצסיפא בשמים במייפך וצחומה ולאו דוקא נקט אביי אפבינהו מחילה דאס כן איתבחדו להו אלא מעיקרא אומינהו והדר אפבינהו וי' מעיקרא אפבינהו אומינהו תוך כדי דיבור וגרסה לר"י דאביי מוקי לה בג' כמות כדמוכח לקמן דקאמר ואביי אמר לך בשלמא רישא לא סגי בלא ג' כמות דקתני שחר הארצ אומר כן ואיירי דמתייעא נמי אפבינהו ואומינהו לקמיה דהשתא לא איתבחדו מיעלא כלא וליכא למידק מניה דהכחשה מחילה הומה הארצ דמשלמי ובי קתני ננאלו וזומיני מיעלא משלמי דמי עין לעבד ה"ה דמי עין לקמיה שהרי היו מחייבין אותם דמי עין לרב משום כאשר זמם אלא לפי שלא אחריו ראשונים כברייתא לא חש למיתני ומיהו אין אלו זריכין כלל להיפוך בתראי למתייעא דכיון דהוזמו ממילא קיימא עדות קמאי ובקונט' פי' דאביי מוקי רישא בצ' כמות כמו סיפא ויש ליישב הא דקתני שהרי הרב אומר כן דמעיקרא ודאי ללא יעינין דאפבינהו והוה קשה לן מאי שהרב אומר כן אבל השתא דאפבינהו שמה הרב צעדון של אלו שאין מחייבים אותו כי"א דמי שן לפי שידע שיצאו עדים שיחייבו אותו דמי עין ולפי זה איכא ללוקמי כל סוגיא זו לפי האמת דרבא לא הביא הרישא אלא לדקדק הימנה דסיפא איירי בשלש כמות כמו רישא ואביי מהדר ליה דוק לאידך גיסא דמסיפא סגי בצ' כמות ובמייפך והומה רישא נמי סגי בצ' כמות ואין לך ראייה מסיפא מכא רישא דליכא ללוקמי כולה בצ' כמות והא דקאמר לקמן בשלמא רישא לא סגי בלא שלש כמות ה"ק אי נמי לא למתיישב לך שהרי הרב אומר כן לא תאמר מוקמת בצ' כמות כמות מכל מקום סיפא איירי בצ' כמות ואס דאמר ר' אביי אומא אומא משלמי דמי עין לעבד דקאמר ליה